

[Ministeren for offentlige arbejder]

imod er der i de senere år lagt op til en mere konsekvent politik fra statens side end i de foregående årtier. Det har været udgangspunktet for statens politik, at amtskommuner og kommuner skulle have et økonomisk medansvar og en deraf følgende medindflydelse, og at gensidige aftaler om arten og omfanget af foranstaltningerne og om udgiftsfordelingen skulle være fundamentet for, hvad der skulle ske.

Jeg skal derefter beskæftige mig med de tre punkter i det foreliggende beslutningsforslag.

Vedrørende punkt 1 var det et hovedpunkt i den redegørelse, min forgænger forelagde i foråret 1982, at staten ikke skulle engagere sig uden for den jyske vestkyst, medmindre ganske særlige forhold forelå. Jeg er enig med min forgænger i dette hovedsynspunkt. Det følger heraf, at jeg ikke kan gå ind for, at staten – for det må vel være den, der skal gøre det – skal foranstalte en generel kortlægning af situationen for alle landets kyster, således som punkt 1 i forslaget lægger op til.

Helt bortset fra, at jeg altså ikke mener, at staten skal engagere sig økonomisk i dige- og kystsikring ved de indre farvande, finder jeg ikke, at der er behov for at tilvejebringe en samlet oversigt over kystnedbrydningen langs alle danske kyster. Jeg har den generelle opfattelse, at man ikke skal registrere, undersøge og udarbejde oversigter over alt muligt, medmindre der er konkret behov herfor. Tendensen til netop at gøre sådan noget har ført os derhen, at den offentlige administration vokser og vokser. Vi må holde igen med den slags ting.

Jeg må stærkt understrege, at en sådan registreringsopgave, hvis den skal have nogen faglig værdi, kræver ganske betydelig arbejdsindsats af eksperter, og kystinspektoratet råder ikke over ressourcer hertil. Lad mig bemærke, at der kunne være behov for en undersøgelse af forholdene på den jyske vestkyst fra Lodbjerg til Nørre Lyngby-Lønstrup-området. For denne strækning foreligger ikke et materiale af tilsvarende art som for de andre væsentlige strækninger på Vestkysten, og så snart det er muligt og kystinspektoratet får arbejdsmæssig kapacitet dertil, vil en behandling af denne strækning blive foretaget.

I punkt 2 ønsker forslagsstillerne sig en fast målsætning for kystsikringen, og målsæt-

ning er jo et modeord og modebegreb, og det er da også rart at have sådan noget, og man skal sætte sine mål højt, men lad os nu passe på ikke at blive for højtravende. Lad os koncentrere os om realiteterne. Jeg kan jo konstatere, at også forslagsstillerne er opmærksomme på, at en sådan målsætning ikke kan formuleres særlig klart eller entydigt. I samme omfang som man erkender dette, må man nok også vedgå, at værdien af en sådan målsætning udvandes. Man slipper ikke uden om den konkrete stillingtagen sag for sag.

Det følger heraf, at jeg alene kan gå ind for at betragte Vestkysten som statens aktuelle interesseområde. Det er derfor kun i relation til denne, at jeg kommenterer forslaget punkt 2.

I denne henseende vil forslagsstillerne have fastslået som et princip, at kysttilbagerykningen skal standses på alle tanger og på andre særlig sårbare steder på den jyske vestkyst.

Jeg kan ikke gå ind for dette standpunkt. Det er under drøftelse i dette ting i de to foregående samlinger konstateret, at der er bred enighed om at aktivere kystsikringsindsatsen på den jyske vestkyst. Den kontante udmøntning af dette er sket ved de bevillinger, der er givet for årene 1982 og 1983, men jeg kan ikke påtage mig hverken det tekniske eller det økonomiske ansvar for at sætte sig det mål, som forslaget lægger op til. At tangerne foran de tre fjorde bliver mere og mere sårbare, efterhånden som kystprofilen rykker indad, er en selvfølge. Det er selve hovedproblemet. Det er det, som vi søger at modvirke ved de foranstaltninger, som udføres, men dels er forholdene for tangerne variable, dels er det ikke sikkert, at de tekniske muligheder for en total standsning af kysttilbagerykningen praktisk eksisterer.

Det, vi må gøre, er at sætte ind på de stærkest truede steder, og de kan også nok beslaglægge både de penge og de kræfter, som er til rådighed i den nærmeste fremtid.

I den redegørelse, som min forgænger gav folketinget i foråret 1982, er der foretaget en gennemgang af forholdene på hovedparten af den jyske vestkyst. Jeg henviser til denne redegørelse og skal her indskrænke mig til at vurdere forslaget målsætning i relation til nogle enkelte strækninger.

Forslaget angiver som nævnt, at man skal sætte sig det mål totalt at standse tilbageryk-